

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 17 Augusti 1902.

N:o 46

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Nils Gabriel Djurklou* (med 1 porträtt). *Skräck*. Verklighetsbild, för HVAR 8 DAG af Gösta Geijer *Thérèse Renz* (med 1 porträtt). *Emma Muissner* (med 1 porträtt). *Det lutande domkyrkotornet i Göteborg* (med 2 illustrationer). *Bryggan vid Klädesholmarne* (med 1 illustration). *Konung Oscars ankomst till Marsstrand* (med 2 illustrationer). *Kronprinsessan Victoria* (med 2 illustrationer). *Svensk-norska konsultkommittén* (med 1 illustration). »*Sophies Minde*», (med 1 illustration). *Lärkesholms-stiftelsen* (med 4 illustrationer). *Stagnelius och Nicanter* (med 1 illustr.) *Veckans porträttgalleri* (med 24 porträtt). HVAR 8 DAGS Novellblad XX: *Öfver söndagen*. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Hakeller, Örebro.

FRIHERRE NILS GABRIEL DJURKLOU

NILS GABRIEL DJURKLOU.

Det är lätt att glömma — och ett yngre släkte tager gärna hedern åt sig af gjorda forskningar och upptäckter, äfven om dessa leda sitt upphof från äldre föregångares arbeten och mödor. Och skulle, om icke den mänskliga naturen hade denna lätthet att glömma och börja om igen, det mesta af allt arbete icke förefalla bra tomt och tröstlöst? Skulle man icke finna, att det verkligt nya, som kommer till stånd, är försvinnande litet, och att det hela är en ändlös kretsgång?

Den stora allmänheten måste ju ha den uppfattningen, att den svenska fornforskningen och framför allt den vetenskap, som sysselsätter sig med undersökningar rörande svenskt folklied och folkspråk, äro jämförelsevis mycket nya saker. Det tyckes, som om ett äldre släkte icke vidare bekymrade sig härom eller åtminstone icke kom till några mera betydande resultat i detta afseende.

I våra dagar bär ju tidningspressen ut allting. Hålles något populärt föredrag i fornforskning, blir detta genast vidt och bredt bekant, och är någon ung student ute på resa och samlar gamla visor, får hela Sveriges folk, tack vare tidningarne, genast reda härpå.

Det var annorlunda i forna dagar. Då försiggick det vetenskapliga arbetet, framför allt det arbete, hvars värde och betydelse icke ännu voro till fullo insedda, i all tysthet. Vetenskapsmannen hade uteslutande sin glädje i sitt verk, och hans stolthet var i grund och botten endast blygsamhet.

En sådan man, en sådan vetenskapsman är friherre Nils Gabriel Djurklou, fornforskaren och folkloristen, hvilken sislidne december af Svenska akademien hedrades med k. priset för denna sin verksamhet.

Friherre Djurklou fyllde nyligen, den 24 juli, 73 år. Han är nämligen född 1829, på Sörby sätesgård i Örebro län. Student i Uppsala 1847, aflade han 1854 kansliexamen, blef samma år e. o. ammannens i riksarkivet och flyttade på hösten till Sörby. Redan år 1856 stiftade han, djupt intresserad, som han var, för arkeologien, Nerikes fornminnesförening, efter hvilken förebild en mängd andra dylika föreningar stiftades på olika ställen i landet.

D., hvilken 1863 blef kammarherre hos drottning Lovisa, företog 1865—71 i egenskap af Vitterhets-, historie- och antikvitets-akademiens antikvitetsintendent arkeologiska forskningsresor i Värmland, Västergötland och Småland. Han var redan 1857

stiftande ledamot af Nordiska oldskriftsällskapet i Köpenhamn, blef 1862 korresponderande ledamot af Vitt.-akademien och tio år senare ledamot häraf, liksom han följande år blef ledamot af Samfundet för utgifvande af handskrifter rörande Skandinaviens historia. 1879 vid Köpenhamns universitets jubelfest röntes D. utmärkelsen att bli fil. hedersdoktor.

Kasta vi en blick på D:s litterära produktion, se vi, att han bland annat utgivit »Några ord om svenska landsmålen», »Ur Nerikes folkspråk och folklied», »Om svensk fornforskning», »Om vapentaget», »Unnarsboarnes seder och bruk», men och några arbeten, »Hjälmaresänkingsfrågan förr och nu» samt »Hjälmaresänkingsfrågan i sitt sista skede», som visa, att friherre Djurklou äfven är lifligt intresserad för praktiska värf.

Han har således varit mycket verksam för Hjälmares sänkning och blef 1860 vice ordförande i direktionen för Hjälmares och Qvismarens sjösänkingsbolag samt 1877 bolagets verkställande direktör. 1883 vice ordförande i Örebro läns hushållningssällskap och samma år tillförordnad domänintendent i Örebro län, 1886 ordförande i styrelsen för Tekniska skolan i Örebro och 1886—88 inspektor för Karolinska elementarläroverket därstädes, verkade D. med nit och allvar på alla platser. Hans framtående förmåga på jordbruksområdet fick ett ofentligt erkännande genom hans inval i Landbruksakademien 1888 och genom den stora guldmedalj, som Örebro läns hushållningssällskap tilldelade honom 1892. Ledamot af jordbrukslägenhetskommittén samma år, valdes D. 1894 till ordförande i Örebro läns hushållningssällskap, hvars hedersledamot han blef vid sin afgång från ordförandeposten. Och äfven på det rent finansiella området har D:s kapacitet varit verksam. Han utsågs nämligen 1893 till ledamot af och ordförande i styrelsen för riksbankens afdelningskontor i Örebro, i hvilken egenskap han fortfarande kvarstår.

Ett mer än vanligt verksamt lif och ett lif, som varit till gagn och välsignelse! Och skulle man fråga friherre Djurklou, hvad som utgjort drifkraften till allt hans ansträngande arbete, skulle han nog med ett smäleende svara, att han alltid känt ett oafvisligt kraf att göra hvad han kunnat. Han skulle — ifall han nu besvarade vår fråga — göra detta helt enkelt och anspråkslöst, som det anstår en man och en vetenskapsman.

SKRÄCK.

VERKLIGHETS BILD. För HVAR 8 DAG af *Gösta Geijer*.

Alla dörrarne stodo öppna, så att man kunde se genom hela den långa filen af gamla minnesrika herrgårdsrums.

Genom de likaledes öppna fönstren välldes septemberkvällens skymning in, bredande ut sig allt mer och mer i alla vinklar och vrår, inhöljande de gamla möblerna och väggarnes familjeporträtter i ett oredigt, hemlighetsfullt dunkel, som dock klarare än dagsljuset för fantasien fördjupade intrycket af deras tidsstämning från länge sedan förgångna dagar.

Därute hade redan kvällsarbetet utjämnat nädens linier i ett grått och suddigt kaos, svart och ogenomträngligt emellan parkens höga träd och tät buskage, som kastade långa skuggor utåt den glimmande, spegelblanka viken nedanför, däri otaliga glindrande strimor återgävo fästets tindrande stjärnor. Men inemot den motsatta stranden togo åter skuggorna vid, så förtätade och mörka, att de syn-

tes sammanfalla till ett med fastlandet och dess höga barrskog, som därefter fortlöpte utåt Vänerns oändliga vidder i långsträckta uddar, tills de förlorade sig för ögat som oformliga massor i det aflägsna fjärran.

Naturen hade slumrat in i en domnande ro, hvars stillhet och tystnad då och då skärptes af en koltrasts enstaka, korta, skarpa hvissling i något snår, eller ute på sjön af en vemodig klagan från lommen, hvars tillvaro för öfrigt blott röjdes af en lång, silfrad fåra från vassbrynet hän mot strandens mörker.

I förmaket, i våningens ända, sutto ett kotteri af unga damer, hvars gestalter som svarta silhuetter aftecknade sig mot den bleka fönsterdägern, och deras enda kavaljer, den gamle öfversten, i ett aflägsset hörn, osynlig i dess mörker och blott märkbar genom den röda, bjärta glöden från hans cigarr.

»Hvilken stämmingsfull afton», sade han, därmed afbrytande en lång tystnad, beherrskad af stundens stämning, »just en sådan afton, då allt är liksom ägnadt att fångsla och befästa vår aning om en öfversinlig värld.»

»Tror då öfversten, att en sådan verkligen existerar?» sporde öfverlägset en af de unga damerna, liksom de andra för tillfället husets gäst, i hög grad behäftad med öfverdrifna emancipationsidéer och ifrig anhängare af en nyare tids realistiska lifsåskådning.

»Jag icke allenast tror, utan är fullt och fast öfvertygad därom», svarade öfversten.

»Tror då äfven kanske på spökerier eller andra syner?» forlfor hon som förut.

»Ja, på sätt och vis, men naturligtvis ej med denna vidskepliga naivitet, som kritiklöst och utan all besinning blindt hänger sig åt en vanvettig inbillnings foster, utan att för dessa undersöka en rimlig förklaringsgrund. För inbillningens makt i detta fall — om ock med en förständig moderation — har jag dock en viss respekt och en foglig hänsyn.»

»Ni, herr öfverste, med edert från slagfältet så beprisdade hjältemod.»

»Kanske just därför. Äfven den mest modige och manstarke kan råka i ett predikament, däri en lätttröglig fantasi kan bli en svårare fiende att bekämpa än en fullt medveten och verklig. Det syntes bäst på dessa tappre finska soldater, som utan betänkan och med det mest kallblodiga dödsförakt trotsade alla krigets hemska fador, men skälfde af bäfvan, då de nattetid ensamma ställdes på post å kyrkogårdar och aflägsna, ödsliga platser. Besjälad af en upphöjd tro och ett ädelt syfte, bäfvar nog ingen i det afgörande ögonblicket inför det fullt fattbara och påtagliga, men mången säkert inför det öfvernaturliga och oförklarliga.»

»Detta gäller väl då endast obildade soldater, men helt visst ej människor med ett af vetenskapligt logiska begrepp odladt förstånd?» gentog hon.

»Äfven desse», svarade öfversten, »höra härvidlag ej afgjort till undantagen.»

»Verkligen!» Det låg hån i hennes röst och hon log spefullt. »Det vet jag då», forlfor hon, »att så kvinna jag är, skulle jag ändock aldrig kunna hemfalla åt en sådan förfäran. Jag tycker tvärtom, det skulle vara ganska roligt att få göra närmare bekantskap med dessa andevärldens individer eller spöken, hvad de nu än må kallas.»

»Inga stora ord, min nådiga», tillrättavisade öfversten, »och märk väl, att de funnits, som ej ostrafadt belett eller hånat det outransakligas myster. Det fick minsann han erfara, om hvilken jag nu skall berätta, och som — med förlof sagdt, min fröken — i likhet med er, dumdrigtigt och tanklöst utmanade det. Hans öde är för resten för de själfkloke lika begrundansvärdt som bekräftande för sanningen af Hamlets ofta, men ej nog ofta påpekade ord: 'Det finnes mycket emellan himmel och jord, om hvilket filosofien ej kunnat drömma.'»

»O, låt oss höra!» ropade alla damerna nyfiket, de flesta redan under förkänslan af en spännande och irriterande rädsla, slutande sig tätt tillsammans, liksom sökande skydd i hvarandras omedelbara närhet.

»Ja, det jag nu skall omtala», började öfversten, »tilldrog sig på en tid, mina ärade damer, då hvarken ni eller edra mödrar ännu gjort sin entré i lifvet. Det hände nämligen i min grönaste ungdom. Det var i Stockholm 1808. Jag och en hel del af mina kamrater hade då afslutat vår gradpassering däruppe och skulle därför, innan vi begäfvos oss till våra re-

spektive hem i landsorten, fira den sista skilsmesans stunder med en storartad afskedsfest å ett litet nu för länge sedan försvunnet och bortglömdt utvårdshus, beläget utanför Norrtull och blott några minuters väg från Solna kyrka. Efter att i restaurangens matsal intagit en delikat supé, drogo vi oss tillbaka till ett af de enskilda rum vi beställt för natten, rökande och pokulerande, alla naturligtvis i den gladaste sinnesstämning. Vi skulle ju nu få resa hem efter att med heder ha förvärfvat våra officersepåletter, och detta var förstas ett evenemang, som med ungdomens vanliga sangviniska förhoppningar och segervissa tillit innebar endast lycka och ära, idel leende och glada framtidsdrömmar. Föga anade vi då, att verkligheten redan för den närmaste stunden hade i beredskap en för lifvets allvar manande och ödesdiger väckelse, som skulle kasta en lång och mörk slagskugga öfver denna nyss blott i idel ljus sedda framtid. Midt under den glada sinnesstämningen hade vi, alldeles som här i afton och på ett liknande sätt, kommit in på ämnet ifråga.

»Anledningen härtill låg nära till hands. I hela

(Forts. nästa sida).

THÉRÈSE RENZ.

»VÄRLDENS FÖRNÄMSTA SKOLRYTTARINNA.»

Grand Arena

Palace i Stockholm har hela sommaren haft goda program, men först på den senare tiden har cirkus erhållit en talrik publik. Också uppträder i cirkus för närvarande världens säkert förnämsta skolryttarinna, fru Thérèse Renz, en medlem af den bekanta

Renz'ska familjen, som förr i tiden härskade i cirkusvärlden i Berlin och äfven annorstädes.

Fru Renz, hvilken, oaktadt sina 40 år, besitter en smärt, förtjusande figur, rider på det mest graciösa sätt och har till sin disposition icke mindre än fyra förstklassiga hästar. Den högre skolan har för henne ingen hemlighet, och det är märkvärdigt att se, huru hennes springare förstå hennes intensioner. En elegantare ridt har aldrig varit skådad i Stockholm, och publiken är äfven hänförd.

Efter fotograf.

THÉRÈSE RENZ.

Stockholm, i sällskapslifvet, å restauranter, talades då för tillfället knappast om något annat än om de sällsamma och underbara syner personer iakttagit i Solna kyrka, då de där nattetid färdats förbi. Och detta af fullt trovärdiga sagesmän, hvilkas sanningsenlighet var utom all tvifvel — sadet det. Naturligtvis hörde vi ändock till de tviflande, och en af oss var isynnerhet en sannskyldig Thomas. Han var dessutom särskildt känd som en oförfäddlig vildbasare, som satte en riktig ära i att dumdrigt och i onödan blottställa sitt lif för hvarje vägspel, som erbjöds. Med hänsyftning på denna hans svaga sida, utan allvarlig mening, blott för att retas med honom, kom någon, oförsiktigt nog, att framkasta ett: 'Åh, din backhare, du är nog inte så tviflande som du så stormodigt låter påskina!' 'Nej då', menade några andra, som genast voro inne i den andres roll. 'Inte', utbrast uppretad vår Thomas, 'det skall jag visa er'. Och höjande sin stämma och med en storlagen gest sitt glas, seende sig tragiskt omkring, sade han: 'Hvad ge ni mig, gossar, om jag tillbringar natten i Solna kyrka? En finfin ostronfrukost med vin och champagne är väl inte för mycket begärd, eller hur, du allas vår wohltäter och skattmästare?'

»Han adresserade sig härvid till en äldre kamrat, en rik, skånsk greve, alltid frikostig, och alltid lika beredvillig att öfverlagdt acceptera alla vettvilliga tilltag, som den andre att utföra dem. 'Topp', sade den tilltalade, 'jag går in på förslaget, med villkor dock, att det strax verkställs'. 'Som du vill', svarade den andre, satte ned sitt tömda glas, och gjorde sig i ordning att ofördröjligen fullfölja sitt beslut.

»Med lifligt bifall upptogs och understöddes det — märkvärdigt nog — af flertalet, utan tanke på, att de därmed kränkte den aktning, de voro skyldiga Guds hus. Jag och ett par kamrater med mig erinrade dem därom, men våra invändningar lämnades utan minsta afseende. Våra vänner voro i det feststadium, då all vädjan till sundt förnuft vanligen brukar tjäna till ingenting. Kort därpå befunno vi oss därför samtliga på väg till ort och ställe, vi opponenter i förhoppning, att möjligen i sista stund kunna förmå de andra taga reson, då den friska nattluften hunnit afvalna deras af punschångorna allt för upphettade hjärnor.

»Jag minnes allt så väl, som om det passerat i går, och dock ligger emellan då och nu öfver ett halft sekel.

»Det var en månpljus vinternatt med denna bitande kyla, som kommer snön att knarra under ens fötter.

»Snart voro vi vid målet. Öfver de dödas stad, den lilla vackra kyrkan, och de af rimfrost gnistrande träden och grafvårdarna göt månen en hvit, bjärt ljusflod med detta blida, aningsfulla skimmer, som så poetiskt och öfversinligt förmår idealisera och förmildra allt som om dagen framträder i en så naken och ohöjld realitet. Allt andades där en märkligt andaktsfull och vördnadsbjudande frid, som omedelbart berörde oss mera nyktra, och borde kunnat väcka hvem som helst, utom dessa galenpannor, till eftertanke att respektera de dödes hvila och kyrkans helgd. Men de voro lika oefterrättlige som förut, och profanerade oförsynt platsen med högljudt och lätt-sinnigt skämt. Kyrkvaktaren protesterade till en början på det bestämdaste mot att lämna dem tillträde till kyrkan, men sedan grefven oförmärkt lagt en försvarlig dusör i hans hand, blef han mera medgörlig och gaf slutligen efter.

»Så fördes delinkventen in i kyrkan och fram till altaret. Där lämnade vi honom, gingo därpå ut och stängde omsorgsfullt dörren efter oss. Kyrkvaktaren, som naturligtvis blifvit invigd i saken, uppmanades — sedan han ytterligare fått en handfull drickspengar — att vara på sin post med nyckeln, om morgonen. Då vi aflägsnat oss och skulle passera kyrkans sista fönster, stod den inestängde där,

och vi hörde honom gladt och uppsluppet, i det han gjorde ställningssteg och skyldrade med sabeln, yttra: 'Det skall bli skönt, att få en god frukost i morgon. Laga nu bara, att den blir i vederbörligt skick. I morgon få ni veta, hvad jag sett i natt. God natt med er, edra ohängda maruffrar!'

»På återvägen till värdsuset efterträdades dock det glada skämtet af en viss förstämning, trots alla försök att hålla det uppe som förut. Jag begagnade mig då af detta tillfälle och föreslog så energiskt jag kunde, att vi borde vända om och befria den fångne, föreställande dem hur både vanvördigt och ovärdigt vi uppförde oss, och förklarade att antingen de ville eller inte gick jag nu tillbaka och släppte ut honom.

»'Inga gudsnädeligheter, min bästa bror', replikerade grefven och ställde sig tillika med sin majoritet hindrande i min väg under det han orerade: 'Har han själfmant tagit hin håle i båten, får han också själf ro honom i land. Nu ger det sig i morgon, om han är lika klenetrogen som förut, när han kommer ut. Det var ju det, han ville bevisa. Tror du vi gett oss ut i den här förbannade vinterkyllan och afbrutit en angenäm feststämning för att allt skulle vara förgäfvat. Nej, för tusan!'

»'Ingen reparerad dumhet är förgäfvat', invände jag. Men det var som att predika för döfva öron, helst som de, hvilka jag förut haft på min sida, redan anseende min sak förlorad, och otåliga af längtan att från den bitande kölden så snart som möjligt få komma tillbaka till rumsvärmen, nu förhöllo sig mer eller mindre passiva. Maktlös gent emot öfvermakten släpades jag därför med de andra åter till värdsuset. Hur annorlunda hade dock ej mycket varit, om man då beaktadt mitt råd. En handling af stundens hugskott hade då ej behöft ångras med årlänga förebräelser.

Sorgligt att säga, men efter några timmars svirande hade vi fullständigt glömt den fångne, då vi kommit in i våra soffrum för att öfverlämna oss åt en välbehöflig sömn. Jag delade rum med en min särskildt gode vän, som senare på natten efter vårt besök i kyrkan från staden anslutit sig till vårt sällskap. Innan vi lade oss, suto vi en lång stund och pratade om de mest alldagliga och likgiltiga saker, då vi på en gång tvärtystnade och som paralyserade riktade våra blickar mot fönstret. Där utanför, med ansiktet tryckt emot rutan, vanständt af en ohygglig, förfärande skräck, syntes han, som vi lämnat i kyrkan. Visionen varade endast några ögonblick, innan den försvann. Att det varit en sådan, behöfde vi ej betvifla, då vi förvissat oss om, att ingen steg eller något annat stöd fanns därutanför fönstret till det högt öfver andra våningen belägna gafvelrummet. Betagna af en namnlös ångest, och utan att ge oss tid att underrätta våra kamrater, skyndade vi det fortaste vi kunde, bort till Solna, fingofatt i kyrkovaktaren och rusade in i kyrkan. Där var tyst som i grafven och på våra anmaningsrop till honom därinne, följde intet svar. Endast ekot upprepade våra röster och återgaf med dånande buller våra steg och slamret af våra sporrar. Framkomna till altaret mötte oss en syn, som alldeles förlamade vår talförmåga.

Där på stengolfvet, på rygg, med ben och armar utsträckta och sabeln krampaktigt slutet i sin hand, låg vår stackars vän fullkomligt orörlig. En skräckfylld förfäran hade dödat honom, och rundt omkring i altarringen och bänkarne syntes djupa märken efter hans sabelhugg. Men djupare än dessa märken äro dem, erinran härom ristat i min själ: — en hel lång lefnad har aldrig kunnat utplåna dem.» Öfversten reste sig upp och bjöd damerna godnatt. Men hon — den oförfvägna — vände sig inställsamt och bedjande till en af de andra och hvskade:

»Söta du, vill du inte flytta in din säng i mitt rum och ligga hos mig i natt.»

EMMA MEISSNER.

Foto. Florman, Stockholm.

EMMA MEISSNER.
Vår främsta operettdiva.

På Djurgårdsteatern i Stockholm går den kända franska vaudevillen »Niniche» för närvarande hvarje afton öfver scenen och drager fulla hus. Titelrollen utföres af fru Emma Meissner, som i denna Judic's gamla glansroll vunnit en ny och stor seger. Var vackra bild återgifver fru Meissner i den präktiga toillet, hon bär i styckets andra akt — där grefvinnan Corniska får lämna rum för den forna varié-sångerskan fröken Niniche! — en af de många vackra toiletter, som fru Meissner bestått sig till »Niniche», och hvarom mycket talats i Stockholm.

Den lilla glada Niniche» sjunger primadonnan i det uppslupna och så väl skrifna stycket. »Den lilla glada fru Meissner», har publiken lust att utbrista. Ty det är nog den glädje, som utströmmar från fru Meissner, som lyser i hennes ögon och ler kring hennes mun, hvilken utgör det innersta i hennes aldrig svikande tjuvsningsförmåga. Andra operettsångerskor kunna förläna mera karaktär åt en roll, kunna mera mejsla ut den samma, kunna sjunga sina kupletter med större nyansering

— man tänke i detta afseende, t. ex., på fru Noirie — men ingen verkar dock i längden så tilldragande som fru Meissner. Och det kommer sig af hennes oförbränneligt goda humör, af att hon är så naturligt glad, som hon är!

Men ensamt glädjen gör ingen till artist. Låtom oss då tänka på Emma Meissners andra goda egenskaper! Hon är en *fin* operettartist. Hon gör sig aldrig skyldig till några fula, osmakliga öfverdrifter i sin framställning. Hon förstår konsten att antyda, där en annan kanske skulle visa. I andra akten af »Niniche» lyfter hon icke den eleganta klädningen mer än nått och jämt så mycket, som behöfves, för att man skall se innersidans förtjusande volanger i cerise-färg.

Hon är vidare mycket graciös, för sig behagligt, gestikulerar nått, om också ibland gesten lider af en viss enförmighet. Och behagligt och nått föredrar hon alltid sina sångnummer, med tydligt textuttal.

Jag behöfver icke här betona Emma Meissners yttre företräden. En mild försyn har i detta afseende varit nådig mot henne — och mot en beundrande värld, som fröjdar sig åt en tack uppenbarelse å tiljan.

Emma Meissner har alltid, ända från sin späda barndom, drömt om att »spela teater». Som helt liten unge började hon vid Mindre teatern, kom sedan till k. teaterns elevskola, där hon hade fru Willman och hr Christiernsson till lärarinna och lärare, och gjorde under tiden några små roller vid Nya teatern. Hon började därefter på konservatoriet, där hon sjöng för professor Günther, och fortsatte med sånglektioner för fröken Hebbe. Emma Meissner, som på den tiden hette Emma Ekström, hade därefter engagement vid Fröbergiska sällskapet samt vid Södra teatern och Vasateatern i Stockholm. Hon uppträdde vidare en

tid i Köpenhamn samt vid Selanderska sällskapet och på Eldorado i Kristiania. Under Stockholmsutställningen sjöng hon på Lustiga teatern och på Arenateatern. Slutligen blef hon på allvar fast hos Ranft.

* * *

Fru Meissners teaterbana har varit sträfsam nog. Hon har mången gång i forna dagar haft det smått och rätt bekymmersamt. Men teatern har varit hennes lif; hon har helt och hållet gått upp i sitt arbete. Det har varit hennes fröjd och hennes stolthet. Och det är så allt fortfarande. Därför uppträder Emma Meissner gärna både sommar och vinter och trötnar aldrig på att instudera nya roller. Den lilla, glada Emma är outtröttlig som få, mera energisk än de flesta andra operettsångerskor. Allt som allt, är det icke själfklart, att hon skall stå i främsta ledet?

O. R.

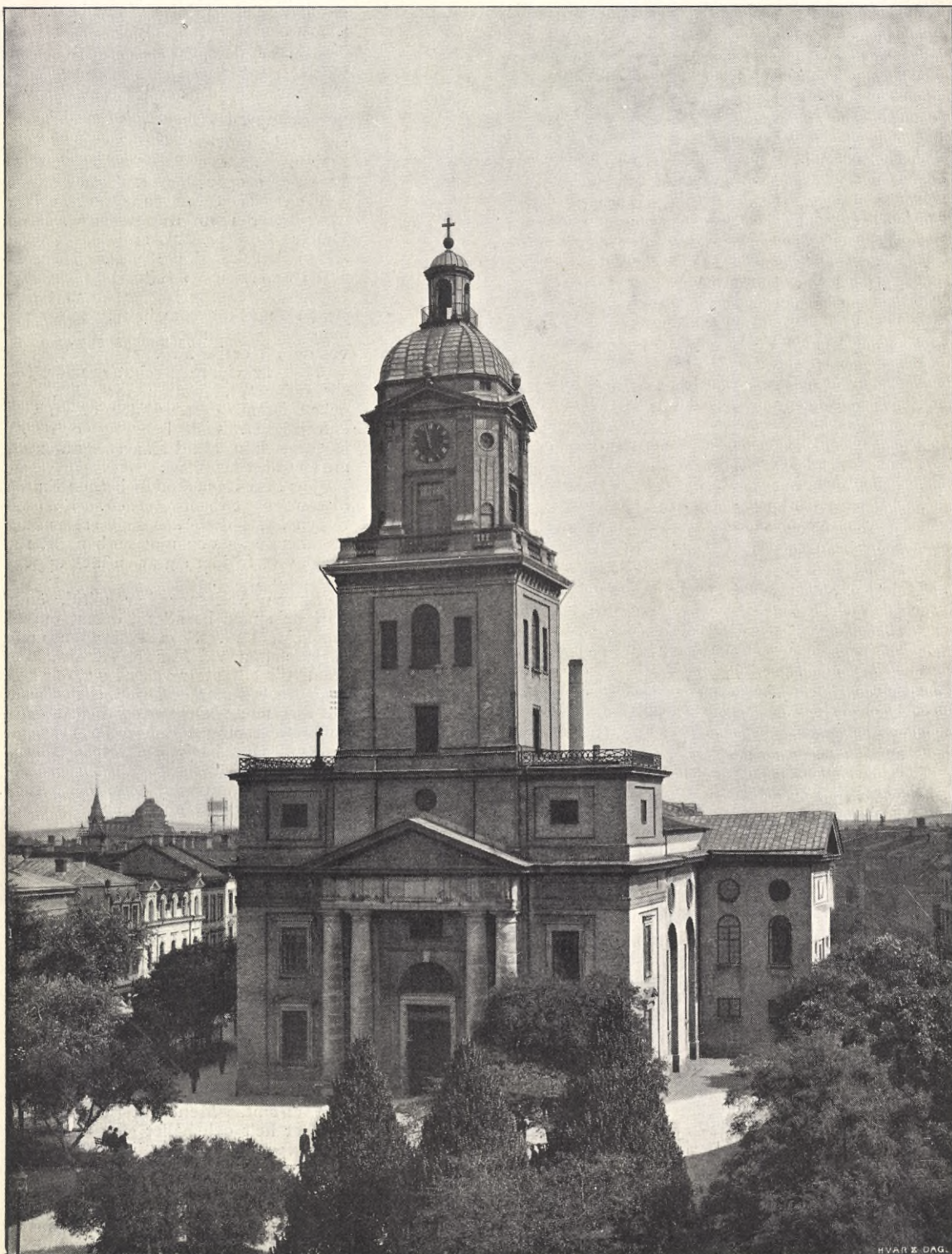
DET LUTANDE DOMKYRKOTORNET I GÖTEBORG.

Efter fotografier speciellt tagna för HVAR 8 DAG af Hoffotografen ARON JONASON, Göteborg.

Den nämnd af sakkunnige som haft i uppdrag att undersöka de förhållanden som stå i samband med en sedan någon tid iakttagen lutning å Domkyrkotornet, har nyligen

afgifvit sitt betänkande. Af detsamma framgår att faran för ras ingalunda är utesluten.

I trakten iuvid västra tornmurarna är rusthådden alldeles

HVAR 8 DAG.

GUSTAVII DOMKYRKA I GÖTEBORG: Afstängd efter företagen undersökning af grunden. Bilden ofvan visar Domkyrkan fotograferad från det håll mot hvilket densamma lutar. — Lutningen synes å motstående bild, tagen från sidan.

DET LUTANDE DOMKYRKOTORNET I GÖTEBORG.

DET LUTANDE DOMKYRKOTORNET I GÖTEBORG: Sedt från Tyggårdsgatan, synes hur starkt tornet lutar.

förmultnad, så att murarna delvis sjunkit ned på påhufvudena, och de blottade pålarna äro till 40 å 50 cm. djup uppruttade. I öfre delen af påhufvudet voro de vid undersökningen så möra, att ett järnspett där med lätthet stacks igenom dem.

Kyrkan är nu afstängd i och för ytterligare undersökning af grunden. Och fråga är om den någonsin mer kommer att öppna sina portar för gudstjänst. En så genomgående restaurering, som skulle erfordras för att sätta det i arkitektoniskt

afseende föga tilltalande tämplet i ett skick, värdigt dess ändamål och de traditioner som äro förknippade med konstintresse i Göteborg, torde måhända icke komma att ställa sig fördelaktigare än en nybyggnad i samband med utbyte af den ytterst värdefulla kyrkoplanen mot en lika välbelägen, men mindre dyrbar tomt. Man nämner redan Sahlgrenska sjukhusets förra plats, äfvensom tomterna å Lilla Otterhällan. I Göteborg är denna kyrkofråga af utomordentligt stort intresse.

DEN RASANDE BRYGGAN VID KLÄDESHOLMARNE.

Foto. Jonason, Göteborg.

När konung Oscar häromdagen skulle lämna Klädesholmarne, det lilla fiskläget i närheten af Marstrand, hvilket nu liksom föregående år fått glädja sig åt ett kungligt besök, var bryggan där konungens båt var förtöjd, så fylld af åskådare som ville säga sitt farväl, att den plötsligt brast. Ett 30-tal kvinnor och barn störtade i vattnet, men alla kommo på det torra igen tack vare ett energiskt räddningsarbete från den seglare, ombord å hvilken konungen befann sig, och i hvilket den äldrige monarken personligen med rådighet och kraft deltog.

KONUNG OSCARS ANKOMST TILL MARSTRAND.

Foto. Jonason, Göteborg

»DROTT», MED KONUNGEN OMBORD, INLÖPER I MARSTRANDS HAMN DEN 4:de AUGUSTI
Stränderna voro kantade af sommargäster, som på det hjärtligaste sätt hälsade monarken välkommen.

Foto. Jonason, Göteborg

KONUNGEN MOTTAGES VID LANDSTIGNINGEN I MARSTRAND AF STADENS OCH BADSOCITETENS DEPUTERADE.

KRONPRINSESSAN VIKTORIA.

MED ANLEDNING AF 40-ÅRS DAGEN.

40 år fyllde den 7 augusti Sveriges och Norges kronprinsessa, *Sofia Maria Viktoria*, enda dotter till storhertigen Fredrik af Baden och hans gemål, *Lovisa*, prinsessa af Preussen.

Det var år 1879, som prinsessan Viktoria blef personligen bekant med kronprins Gustaf, då denne bevistade Strassburgmanövrerna, och förlofning inicks i mars 1881. Förmälningen ägde rum den 20 september 1881 i Karlsruhe, och en vecka senare landsteg fursteparet i Göteborg.

Kronprinsessan Viktoria har till följd af sitt kläna hälsotillstånd ju måst tillbringa många vintrar i ett sydligare klimat än Sveriges. Mindre känt torde vara, att hon i ett 1892 i Karlsruhe som manuskript tryckt praktverk, »Vom Nil, Tagebuchblätter», skildrat sin vistelse i Egypten 1890—91. Detta arbete är prydt med en mängd ljustryck efter af kronprinsessan själf tagna fotografier.

Sommaren tillbringar kronprinsessan Viktoria, som bekant, vanligen å Tullgarns slott, och det var också där, som 40-års födelsedagen firades.

Det vackra Tullgarn ligger i Södermanland på en i Östersjön utskjutande udde. Slottet, som varit i åtskilliga förnämliga adessläkters ägo, tillföll 1659 grefvinan Ebba De la Gardie,

född Brahe. Det stannade sedan hos De la Gardieska släkten till 1772, då det köptes af riksrådet Melker Falkenberg, som kort därefter öfverlät köpet på K. Mt och kronan. Tullgarn uppläts nu till Gustaf III:s broder Fredrik Adolf och 1807 till hans syster, Sofia Albertina. Under hennes lifstid beslöto ständerna, att Tullgarn efter prinsessans död skulle tillfalla dåvarande kronprinsen Oscar, hvilken 1829 tillträdde slottet. Redan 1823 hade ständerna dock beslutit, att om kronprinsen afled före sin gemål, skulle Tullgarn som enkeäte tillfalla henne på lifstid. Kung Oscar II har efter hennes död, 1876, enligt ett riksdagsbeslut af 1877 dispositionsrätt till Tullgarn, men konungen har öfverlåtit nyttjanderätten till kronprinsen, som från 1881 betraktats som slottets innehafvare. Enligt en riksdagens skrivelse af 1885 skall Tullgarn, i händelse af kronprinsens fränfalle, som enkeäte öfverlämnas åt kronprinsessan Viktoria.

Tullgarn är en förtjusande vacker plats med en sällspordt präktig park. Här promenerar kronprinsessan, ofta följd af präktiga rashundar, här kör hon, liflig hästvän som den höga damen är, sitt spann och njuter för öfrigt af nordens blott alltför korta sommar.

Foto. Florman, Stockholm

Foto. Lindahls fot.-aff., Sthlm.

KRONPRINSPARETS SOMMARRESIDENS, TULLGARNS SLOTT, DÄR KRONPRINSESSANS FÖDELSEDAG FIRADES.

SVENSK-NORSKA KONSULATKOMITÉN.

Efter fotografi tagen vid Voxenkollen, där komiténs förhandlingar ägt rum.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

SVENSK-NORSKA KONSULATKOMITÉN. De sittande, från vänster räknadt, äro: generalkonsul M. Améen och ministern frih. C. Bildt, svenska ledamöter, samt statsrådet Sigurd Ibsen och generalkonsul W. C. Christophersen, norska ledamöter. Från samma håll räknadt står svenske sekreteraren, d:r F. Grönwall och norske sekreteraren höisteretsadvokaten Irgens.

»SOPHIES MINDE».

Den väldiga byggnaden, efter ritning af arkitekt Hausteen, är rest för konungaparets jubileumsfond och härligt belägen vid Skaadalens anhaltstation nära Holmenkollen. — Den skall rymma Hem och skola för vanföra, med fröknarna Fleischer som föreståndarinnor, och kommer att af kung Oscar, i närvaro af drottning Sophia, hvilkens namn hemmet bär, högtidligen invigas i nästkommande månad.

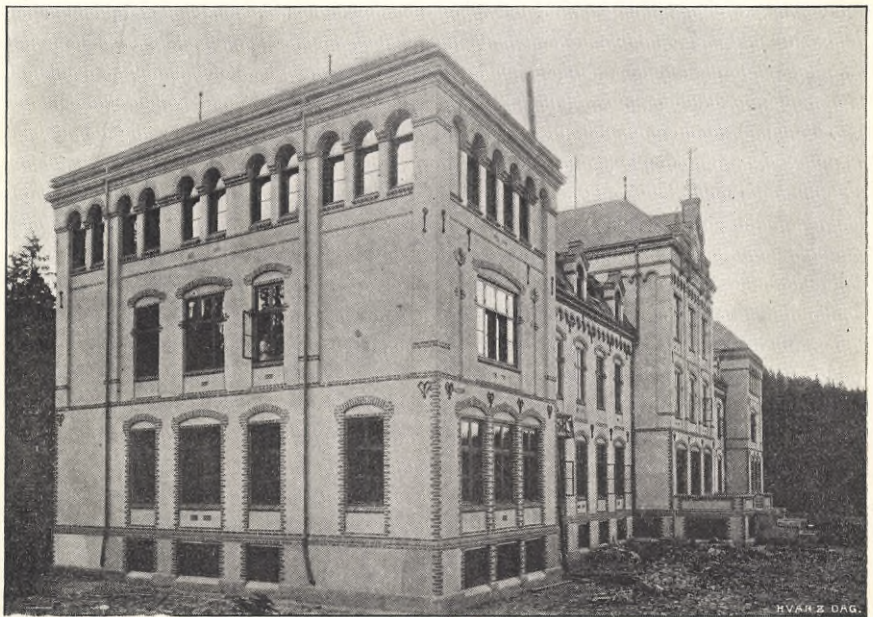

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

SOPHIES MINDE.

LÄRKESHOLMS-STIFTELSEN

EN MÄRKLIG DONATION.

SKOLAN Å LÄRKESHOLM.

Strax söder om den gamla riksgränsen, i det skog- och sjörika sänket mellan Hallandsås i väster och Göingehöjderna mot öster, där landsvägen från Småland nedåt Skåne går fram, ligger den forna adelsgården Lärkesholm. Detta gods donerades för mera än 100 år tillbaka af ägaren, landshöfding Anders v. Reiser åt välgörenhetsändamål i förening med åtskilliga inrättningar af allmännyttigt syfte. Reiserska stiftelsen på Lärkesholm är en af de betydligaste i Skåne tillika en af de märkligaste i vårt land. Få äro likväl de, som känna till denna stiftelse, och en kortfattad skildring af densamma torde därför kunna vara af åtskilligt intresse.

Anders von Reisers donation är icke utan en viss storhet i sin anläggning. Ett gods af 5 hela hemman och 3,730 t:nd anslås för uteslutande filantropiskt syfte. Enligt testamentet skulle byggnader och afkastning af säteriet användas till inrättandet af en skola och ett härbärgshus samt ett arbetshus till andlig och materiel förkofran för godsets befolkning; vidare skulle ålderdomshem med fri bostad och underhåll åt 10 adelige och 10 ofrälse fattiga upprättas, därjämte anslås en pänningssumma till ett stipendium för utländsk resa till studerande vid

Lunds universitet, äfvensom en summa, hvaraf räntan årligen på donators födelsedag skall utdelas åt socknens fattiga. Från godset utgå årligen två slag af s. k. brudgåfvor, det ena till »10 hederliga fattiga jungfrur», det andra till »10 ärliga, flitiga och beskedliga, fattiga bondpigor».

Till direktion för sin stiftelse utnämnde testatorn prosten i häradet och församlingens kyrkoherde. Landshöfdingen i Kristianstads län är stiftelsens öfverdirektör.

Instruktion för skolan utfärdades år 1800. Angående lärarens kvalifikation heter det i testamentet, att han skall vara så lärd, att han i förekommande fall kan uppläsa en predikan för menigheten. Ämnen i skolan skulle vara kristendom, skrifning, ritning och *latin*. Sedan denna tid har skolväsendet tagit betydande steg framåt. Godset underhåller nu tvänne folkskolor, en goss- och en flickskola, småskola (samundervisning) och slöjdskola. År 1870 uppfördes de nuvarande lokalerna på den plats testator utsett, nämligen en större folkskolebyggnad, en småskola och ett s. k. härbärke.

Skolbyggnaderna, belägna i en vacker omgivning i närheten af Lärkesholms gård och på trenne sidor inramade af furor och björkar, äro förträffligt

inredda och försedda med tidsenliga och omfattande skolmaterial. Skolan har äfven haft lyckan förvärfa sällsynt nitiska och skickliga lärarkrafter, hvilka under flera decennier utfört ett välsignelsebringande arbete i uppfostrans och undervisningstjänst. Såväl föreståndaren för goss- som föreståndarinnan för flickskolan ha firat silverbröllop med skolan.

I härbärget erhålla fattiga barn i mån af utrymme under höstterminen föda, husrum och vård. På senare åren har skolkök inrättats.

Flickor, tillhörande skolans öfversta afdelning, deltaga i tur och ordning med matlagningen vid härbärget och erhålla härigenom kunskap och insikt i skötandet af hus och hem, som kan vara af god nytta för deras framtida lif.

Underhållstagarne bo icke på godset, utan uppbära i stället pensioner. Den nuvarande manbyggnaden på Lärkesholm är efter egendomens storlek tämligen anspråkslös och af små dimensioner. Öfre våningen upptager samlingsal för direktionen, en del privata rum för dess ledamöter

FRÅN SKOLAN Å LÄRKESHOLM.

m. m. I den nedra har vaktmäktaren sin bostad.

Alla kommunala utgifter för den del af socknen, godset omfattar erläggas af gården. Arrendatorerna under denna uppgå till öfver ett halft hundratal, arrendena äro ytterst billiga. Jordbruket går oupphörligt framåt, skötes med omsorg och nit och lämnar för hvarje år allt större afkastning. På mossarna ser man nu skördar, som far och farfar ej skulle ha drömt om. Tittar man så in i stugorna finner man det i allmänhet fint och prydligt, snygghet och renlighet råda öfverallt. Sedan järnvägen Skåne—Småland kommit till stånd har befolkningens välbefinnande betydligt ökat. En ej obetydlig inkomst bereder man sig genom de talrika s. k. sommargäster, hvilka för hvarje år i allt större antal slå sig ned vid Lärkesholmssjöns fagra stränder.

Skogarna vårdas väl och stå under öfverinseende af läraren i skogshushållningen vid Alnarp. Genom järnvägen har lättare tillfälle till afnämning af skogsalster vunnits och godsets

FRÅN SKOLAN Å LÄRKESHOLM.

LÄRKESHOLM.

inkomster härigenom redan nu blifvit större. I en framtid skall kanske på Lärkesholm kunna upp-
växa den industri, om hvilken v. Reiser drömde,
då han i sitt testamente bestämde om ett arbets-
hus, hvilket hittills ej kunnat utföras. Någon ar-
betsinrättning har aldrig rätt velat trifvas där, en
tid föreslogs en klädesfabriksanläggning, men det
stannade vid råvarors utlämnande till spånad.

Många äro emellertid de, som haft och ha
skäl att välsigna Anders v. Reisers minne. Och
deras antal ökas för hvart flyende år.

STAGNELIUS OCH NICANDER

hvila som bekant, i en gemensam graf å Maria
kyrkogård å Söder. Tillfölje af gatuläggning
måste en del af kyrkogårdens område offras och
grafvar flyttas. Detta öde väntar nu också de
frejdade skaldernas graf, med den af Svenska Aka-
demien resta minnesvården.

Foto. Ländahls fot.-aff., Sthlm.

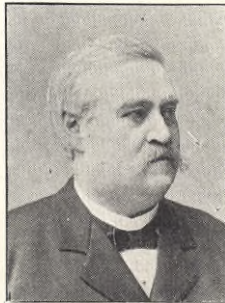
STAGNELIUS' OCH NICANDERS GRAF Å MARIA KYRKO-
GÅRD I STOCKHOLM.

VECKANS : PORTRÄTT:

C. G. GODENIUS.

85 år fylde den 29 juli kyrkoherden i Särna, Mora kontrakt *Carl Gustaf Godenius*. Den vordade gamle firade sin födelsedag hos sin dotter och måg i Leksand, där han numera vistas.

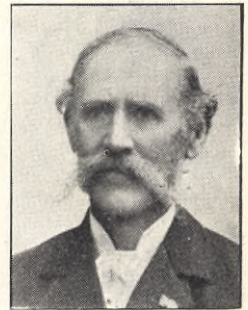
H. SPENS.

F. d. Landshöfdingen i Kronobergs län, f. d. generalmajoren m. m. greve *Gustaf Harald Spens* fyllde den 3 aug 75 år. Framstående inom den omfattande administrativa, militära och politiska verksamhet, hvaråt S. ägnat sitt lif, har märkesdagen helt naturligt varit särskildt uppmärksamrad.

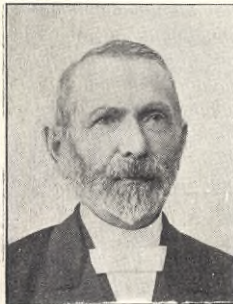
J. C. SÖDERSTEDT.

70 år fylde den 4 augusti pastor *J. C. Söderstedt* i Upsala, som med anledning härat uppvaktades.

C. G. MAGNELL.

70 år fylde den 29 juli f. kaptenen *C. G. Magnell* i Stockholm.

L. LARSSON.

Sitt 25-årsjubileum som kommunalstämmans ordförande firade den 30 juli landstingsmannen *Lars Larsson* i Brandstorp, Väsby socken. L. fick som bevis på kommunens tacksamhet mottaga hedersgåfva.

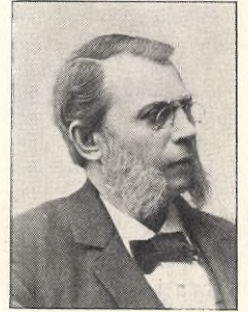
P. J. HEDBERG.

Den 1 augusti fyllde vice konsuln och bankdirektören i Hudiksvall, *Per Johan Hedberg*, 65 år. H. är sedan 1891 landstingsman samt ordförande i stadsfullmäktige från 1895.

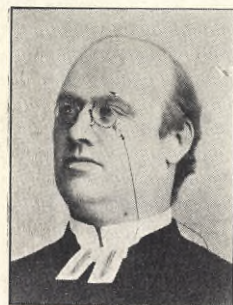
H. R. THOMEUS.

60 år fylde den 1 Augusti kontraktsprosten och kyrkoherden *Herman Ragnar Thomeus* i Gällstad, T., som är mycket anlitad i kommunala värf, mottog på högtidsdagen fabrika bevis på aktning och vänskap.

A. M. NORSTEDT.

Den 1 augusti fyllde fabrikören *Adolf M. Norstedt* i Vestervik 60 år. N. är ordförande i fattigvårdsstyrelsen och drätselkammaren samt medlem af stadsfullmäktig.

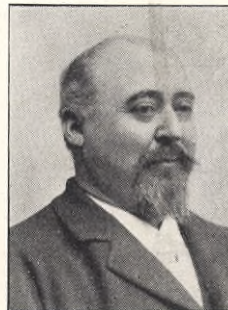
N. HUSSENIUS.

Den 5 augusti fyllde amirallitetspastor *Nils Husenius* i Carlskrona 55 år. H. prestvigdes 1875, blef bataljonsläkare vid kongl. flottans station i Carlskrona 1877, amirallitetspastor 1897, samt är sedan 1894 verkställande direktör å Carlskrona sjukhem.

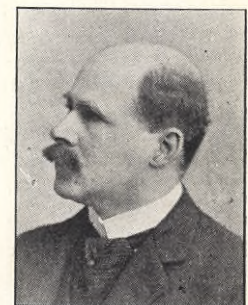
C. G. BJÖRCK.

Den 30 juli fyllde kyrkoherden *Carl Gustaf Björck* i Barsebäck 55 år. Student 1865 prestvigdes B. 1875 och utnämndes samma år till v. pastor i Barsebäck samt 1886 till kyrkoherde därstädes.

A. F. HERTZ.

Befälhafvaren å ångaren "Ludvig Nobel", sjökaptenen *A. F. Hertz* i Göteborg har af ryska regeringen tilldelats stora guldmedaljen "för berömlig sjöfart", att i Stannislav-ordens band bäras om halsen. Ångaren går under rysk flagga och besättningen är äfven rysk.

E. M. BRATT.

50 år fylde den 8 augusti grosshandlaren *Ernst Morris Bratt* i Göteborg, ene delägaren i exportfirman *L. G. Bratt & Co* därstädes.

GALLERI

E. BOMAN.

50 år fyllde den 4 aug. fördelingsläkaren och chefen för armeförvaltningens sjukvårdsbyrå dr *Ernst Boman* i Stockholm.

C. N. L. WÄSTFELT.

50 år fyllde den 31 juli hofrättsrådet *Carl Nils Ludvig Wästfelt* i Stockholm.

J. SANDBERG.

50 år fyllde den 4 augusti f. d. skådespelaren *Jean Sandberg*. Den populäre mannen tog afsked från scenen för 5 år sedan i Stockholm.

N. OLSSON ASSARSSON.

Den 29 juli fyllde läroverksadjunkten *Nils Olsson Assarsson* i Västerвик 50 år.

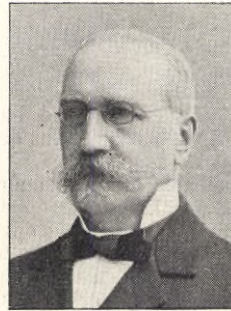
C. HULTBERG. †

Den 24 juli afled häradssdomaren *Carl Hultberg* i Tollstorp. Hofmantorp, 69 år gammal. En vecka före sin död erhöi H. medalj för medborgerlig förtjänst. Han var en i orten och häradet mycket betrodd man. Närmast sörjande äro barn, barnbarn och syskon.

H. E. SANDSTRÖM. †

Den 25 juli afled på Bomhus förvaltaren därstädes *Harald Emanuel Sandström*, nära 60 år gammal. Den bortgångne hade omkring 25 år varit i Korsnäs sågverksaktiebolag. Vid hans bår stå som närmast sörjande enka och två barn.

W. T. ÅMARK. †

Den 29 juli afled i hufvudstaden bankokommissarien *Wilhelm Theodor Åmark*, 59 år gammal. Den dugande mannen var en tid lärare vid Falu elementarläroverk och tjänstgjorde sedan i landskansliets tjänst därstädes. Han inträdde 1867 i riksbanken. Å sörjes närmast af maka och barn.

A. W. LARSSON. †

Den 28 juli afled i Göteborg adj. vid Göteborgs folkskollärarseminarium fl. kand. *A. W. Larsson* i en ålder af 58 år. L. var en duglig lärare, allmänt omtyckt af kamrater och lärjungar, samt hade genom sitt vänsälla sinnelag förvärfvat sig många vänner, hvilka alla djupt sörja den aflidne.

J. A. WAHLSTRÖM. †

Nyligen afled i Stockholm f. d. poliskommissarien *John Alfred Wahlström*, 56 år gammal. W. blef 1880 föreståndare för polisens ordonnansafdelning och 1899, vid uppnådd pensionsålder, redaktör af tidningen "Polisunderrättelser". Den dugande mannen sörjes närmast af maka och barn.

L. M. CORIN. †

Den 6 augusti afled i Göteborg stadsnotarien *Leopold Magnus Corin* i en ålder af 71 år. Den aflidne var en mycket samvetsgrann och human domare samt allmänt aktad och afhållen, hvarför han sörjes utom af anhöriga, af en talrik vänkrets.

J. O. ALM. †

Den 18 juli afled i sitt hem kronolänsmannen i Hölebo distrikt *Johan Olof Alm*, något mer än 42 år gammal. Den dugande och nitiske mannen var genom sitt vänsälla sinnelag omtyckt och värderad i vida kretsar. Han sörjes närmast af maka samt bröder.

I. F. BERG. †

Den 1 augusti afled genom olyckshändelse underlöjtnanten vid kongl. flottans reserv *Ivar Fredrik Berg*, 23 år gammal. Han var känd som en förhoppningsfull och sympatisk ung man, hvarför hans bortgång har rönt stort och allmänt deltagande.

ÖFVER SÖNDAGEN. Novell af *Juliet Wilbor Tompkins*. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Nu kunde han ej längre undgå sitt öde. Mr Walter, den inbitne ungarlen, hade tvenne gånger afböjt inbjudningen. Att för tredje gången göra det skulle sårat vännen Fischer.

»Kom ut till oss och stanna öfver söndagen», hade Fischer enträget uppmanat honom. »Det är endast fyrtio minuters resa med expressen — och du kan komma tillbaka huru tidigt som helst på måndag morgon. Min mamma och syster skola bli ytterst förtjusta, om du kommer.»

I ett obehållt ögonblick hade Walter lofvat honom komma och till och med bestämt med hvilket tåg, han ville fara. Och nu stod han där.

Han kastade modstulet en blick omkring sig i sin lilla ungarlsvåning och suckade. Han visste hurdant programmet skulle bli. På söndags morgon komme de att taga en promenad i gåsmarsch å de leriga vägarne. Klockan två serverades en verkligt landlig middag med kalfstek o. d., så kommo släktingarne på besök, och man slog sig ner i en stor cirkel kring kaffebordet och berättade anekdoter.

Klockan sex komme säkerligen saft och vatten att serveras, och så pratade man resten af kvällen.

O, herre! Walter sparkade häftigt till sin kappsäck, så den flög i ett hörn, och så kastade han sig raklång å sin chaiselongue för att ännu några minuter få njuta af sin fulla frihet.

Fischer mötte honom vid stationen och i en guppande kärra åkte de hem. Han visade hvarje sevärdhet enligt sitt tycke, och den olycklige Walter hade ej annat att göra än nicka bifall och låtsas vara intresserad. Hade han vågat, så skulle han svarat: »Hvad tusan tar jag mig af edra sjukhus och lasarett», och dagen hade varit räddad.

Fischers villa liknade på håret tusentals andra förstadsvillor. En doft af fuktig kalkrapning mötte Walter i förhallen, och det rum, han fick sig anväadt, var så renskuradt och fäjad, att det gjorde ett pinsamt intryck på den gamle ungarlen med sina fria manér. Sedan han blifvit ensam, stack han ut hufvudet genom fönstret och fann någon lisa i att af alla krafter bolma på en cigarrett. Så gick han ned i matsalen, och fem timmar senare bjöd han värdfolket godnatt, grundligt uttråkad.

»Puh! Jag måste resa hem, jag uthärdar ej», utbrast han sedan han väl kommit för sig själf. Hemlängtan grep honom, och han beslöt att ej stanna öfver nästa natt.

»Jag tror likväl jag gjort mitt bästa, att ej synas oartig», sade han för sig själf, i det han förtviflad gick till sängs, formligen skamsen öfver att han ej vågade bryta med hvad som anses passande.

Följande morgon rägnade det. Hjälplos likt ett offerlam gick Walter ned till frukostbordet, där de tre medlemmarne af familjen Fischer gjorde sitt bästa för att underhålla honom. Hela morgonen härdade han ut. Medveten om, att han likväl till sist skulle förlora själfbehärskningen, måste han begifva sig ut, trots rägnet. Han grep hatt och rock och, mumlande något om att köpa cigarretter, ilade han ut inman någon hann erbjuda sig göra honom sällskap.

Solen bröt nu fram och efter en stund kom han tillbaka, stolt öfver att ha löst det svåra problemet. Han gick upp på sitt rum, packade hastigt sin kappsäck och gick ned igen.

En liten gosse stod i förhallen och räckte fröken Fischer ett gult kuvert, men när han fick se Walter utbrast han:

»Här har ni ert telegram».

Walter rynkade ögonbrynen åt honom.

»Mitt telegram!» sade han förvånad.

»Hvem bad dig bära hit det, Willie?» frågade fröken Fischer.

Det var ett kritiskt ögonblick för Walter. Han fäste en pröfvande blick på gossen och stack handen betecknande i fickan.

»Någon bad mig lämna det», svarade gossen undvikande.

»Jag är mycket tacksam», sade Walter och drog upp en hand full silfvermynt.

»Nej, nej, mr Walter! Willie är vår lilla kusin. Han vill ej taga betaldt för det.»

Willie gillade ej direkt det sagda, men sade ingenting. Walter blef eldröd i ansiktet vid tanken på släktskapet. Han hade mött den lille gossen vid stationen och noga beskrifvit vägen till Fischers hus, och nu önskade han honom all världens väg. Han räckte telegrammet till Fischer, som högt läste det:

»Kom tillbaka genast. Viktiga affärer. Väntar dig sex.»

Oförväget nog hade han undertecknat det med sin kompanjons namn.

»En advokat är aldrig ett ögonblick säker», suckade Walter, då man allmänt beklagade honom. Han beslöt gå med fyratåget. Likväl nödgades han hålla till godo med en landlig middag till. Willie blef af frun inbjuden stanna öfver middagen och af Walter fick han en tvåkrona till lön för sitt besvär.

Walter armärkte, att han kanske kunde hinna med tolttåget, men i detsamma ilade det förbi. Willie började hvissla, men tillrättavisades af fru Fischer. Han gick då fram till henne och meddelade henne något i förtroende, som de andra ej kunde uppfatta.

Middagen serverades, och innan man satte sig till bords lyckades Walter få Willie ensam några ögonblick och erbjöd honom tio kronor, om han ville hålla saken hemlig.

»Kanhända», svarade den lille skälmen.

»Om du får tjugo då?»

Det blef uppgjort, att han efter middagen skulle mottaga denna summa.

Under middagen var Willie nära därän att förråda hemligheten, trots den utlovade stora belöningen. För att rädda situationen nödgades Walter afbryta hans pladder och bjuda honom till staden för att se på cirkus.

»Hvilken dag?» frågade den lille skälmen.

»Det skall jag skrifa om», svarade Walter.

»Du kanske kan telegrafera», sade Willie.

Walter fick en het stund, men lyckades slå bort misstankarne och efter middagen gick han upp på sitt rum för att röka en cigarrett genom fönstret.

»Hvilka besvär att ha främmande», hörde han frun beskärma sig. »Och jag som är så trött»

»Om han bara inte vore så slö och tråkig», inföll fröken Fischer.

»Han var ej sådan under skoltiden», anmärkte Walter. »Då var det annat lif i honom.»

Walter drog tillbaka hufvudet och gick ned.

Willie väntade honom troget, och då Walter ej syntes ägna honom någon uppmärksamhet, hoppade han upp bakpå den guppande kärran, då de foro tillbaka till stationen. Han lutade sig till och med framåt, och stack fram sin solbrända hand, i händelse någon ville deponera några sedlar i hans förvar. Men Walter visade denna gång ett oförklarligt intresse för husen och gatorna.

Tåget ilade in på stationen. Ej förr än det ånyo var i gång hoppade Walter upp, vinkande ett sista farväl till Fischer och pojken.

»Adjö, Willie, jag hoppas du får roligt på cirkus.»

Då förstod han att han var lurad.

»Jag skall tala om det!» tjöt han och sprang efter det bortilande tåget.

»Var så god», svarade Walter.

Därpå vände han sig om i vagnen och slog sig ned i ett soffhörn med ett själfbelåtet leende.